

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

24. srpna 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. KRÁLOVSKÁ 19, JEREMJÁŠ 45-46, 1. KORINTSKÝM 4-5

ČLOVĚK JAKO MY

První z dnešních čtení zaznamenává Eliášův útěk ve strachu o život kvůli zprávě od Jezábel. Dalším důvodem bylo to, že se domníval, že je jediným, kdo ještě uctívá Hospodina. Byl to člověk, který se modlil, aby tři roky nepršelo, a stejně jako Mojžíš se nebál královského hněvu. A Hospodin seslal ničující sucho. Byl to člověk, který se utkal se čtyřmi sty padesáti poskakujícími Baalovými proroky a čtyřmi sty proroky Ašéřinými a ukázal jim, že pouze Hospodin je schopen seslat oheň, aby zapálil oběť, ač byla promočena vodou. Opět se modlil a přišel déšť, tak rychle, že Achab musel pospíchat zpět do Jizreelu na svém voze. Když se Jezábel dozvěděla o vyvraždění proroků, zapřísáhla se, že Eliáše nechá popravít. Uprchl tedy z Jizreelu na horu Choréb (stejně jako Mojžíš). Byla to strašlivá cesta, asi 400 kilometrů přes Sinajskou poušť, a potřeboval anděla, aby jej posílil. Na oné hoře spatřil nesmírnou Boží sílu ve větrné smršti, zemětřesení a ohni. Poté s ním Bůh hovořil tichým, jemným hlasem, a zjevil mu, že existuje ještě 7000 dalších, kteří jsou věrni pravému Bohu.

Někdy je pro nás obtížné si uvědomit, že jakožto součást Kristova těla existuje nespočetně mnoho ostatních, kteří stejně jako my milují pravdu, která spočívá v Ježíši. Nezakoušíme tak dramatické události jako Eliáš, v jakém smyslu tedy „byl člověk jako my“? Tento odkaz v 5. kapitole Jakuba se objevuje v souvislosti s modlitbou. Eliášovy modlitby byly vyslyšeny, a přesto uprchl od Jezábel a musel být upomenut na velikost Boží moci. I my máme privilegium modlitby, i když někdy trvá roky, než jsme schopni spatřit Boží ruku ve svém životě. A i my zapomínáme, jak se o nás Bůh staral, a pak k nám přichází tichý, jemný hlas při čtení Jeho Slova. Naslouchejte nyní hlasu Ježíše nad životními bouřemi:

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží“ (Matouš 11:28-30).

Jak stárneme, přicházejí období, kdy naše duše nenalézá spočinutí; nerozvážnosti minulosti se vracejí, aby nás pronásledovaly. Jak máme nalézt odpočinek pro svou duši? Útěcha spočívá v poznání, že Pán Ježíš zvítězil v bitvě, v níž nemůžeme vyhrát, a sejme břemeno hříchu z našich ramen, pokud jej o to požádáme. *„Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“ (1. Korintským 15:57).*

Hledáte pro sebe velké věci?

Báruk byl také člověk jako my, ale jeho život byl stejně jako život Eliášův zasazen do velmi odlišných okolností než ten náš. Jeho otec Nerijáš byl synovcem tehdejšího Nejvyššího kněze a patřil tudíž k judejské šlechtě. Báruk byl pilným písařem a věrným sekretářem Jeremjáše a jako takový byl pravděpodobně přímo konfrontován s často opakovanou Boží výzvou národu, aby se kál a navrátil se k Němu zpět. Nejspíše doufal, že pokání Izrael zachrání před strašlivým osudem, který jej čekal, pokud by jej Bůh vydal babylonským armádám, a že by mohl povýšit do nějaké význačné pozice mezi jeruzalémskými kněžími a šlechtou.

Proč tedy onen výlev emocí, který je zachycen v 45. kapitole Jeremjáše? Stalo se to v témže roce jako události zaznamenané v kapitole 36, kdy král Jójakím projevil své naprosté opovržení Božím slovem daným Jeremjášovi a věrně zapsaným Bárukem. Nedbaje na prosby svých princů (**Jeremjáš 36:25**) jednotlivé části svitku po přečtení odřízl nožičkem a spálil je v ohni. Jak pošetilé bylo domnívat se, že Slovo Boží lze zrušit zničením svitku! Hospodinovo slovo opět přišlo k Jeremjášovi s tím, že má nechat napsat nový svitek se stejným obsahem jako ten předchozí spolu s krutou zprávou pro Jójakíma. Jeho mrtvé tělo mělo být pohozeno bez pohřbu a nikdo z jeho potomků neměl zdědit trůn.

Není divu, že Báruk ve skrýši s Jeremjášem volá: „*Běda mi, neboť Hospodin přidal k mé bolesti ještě starost*“ (**kapitola 45:3**). Král, který měl národ obrátit zpět k Bohu, se místo toho obrátil k Bohu zády. Bůh jemně rozpráví s Bárukem, stejně jako s Eliášem, dává jeho úděl do souvislosti s trestem, který čeká národ, a ukazuje mu, že jeho žal je nicotný ve srovnání s Božím hořem nad tím, že musí zničit tentýž lid, o nějž pečoval od jeho vzniku jakožto národa. „*A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj. Neboť hle, já uvedu zlo na všechno tvorstvo v ní, je výrok Hospodinův...*“ (**kapitola 45:5**). Ale stejně jako Eliášovi mu zaručuje osobní bezpečnost. „*Tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš.*“ Báruk tedy přežívá dalších 18 let anarchie, obléhání, hladovění a babylonské brutality a je spolu s Jeremjášem odveden do Egypta.

Jsme jako Báruk, usilujeme pro sebe o velké věci? Možná se snažíme o povýšení nebo o úspěch v obchodě nebo o to, abychom se vyrovnali sousedům. Pán Ježíš pro nás celou věc staví do jiné perspektivy, když říká: „*Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?*“ Bárukova snaha ve službě Bohu je pro nás příkladem způsobu, kterým můžeme i my získat odměnu věčného života.

Apoštolové byli na očích všem

Apoštol Pavel byl člověk jako my, ač mu byly dány velké schopnosti a zodpovědnost a musel mnoho vytrpět, což není náš případ. Některá z jeho utrpení jsou popsána v dnešním novozákonním čtení, kde říká: „*Až do této chvíle trpíme hladem a žízní a nemáme co na sebe, jsme bití, jsme bez domova, s námahou pracujeme svýma rukama. Jsme-li tupeni, žehnáme, pronásledováni neklesáme, když nám zlořečí, odpovídáme laskavě. Až dosud jsme vydědenci světa, na které se všechno svaluje*“ (**1. Korintským 4:11-13**). Na jiném místě však může prohlásit: „*Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev*“ (**Koloským 1:24**).

Naše utrpení se se strádáním apoštola nedá srovnávat, sdílíme však jeho pocity, když říká: „*Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?*“ A my známe odpověď. I my můžeme říci: „*Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!*“ (**Římanům 7:24-25**).

Apoštol musel žít s vědomím, že před svým obrácením horlivě „*pronásledoval církev Boží a snažil se ji vyhubit.*“ Avšak jeho víra v Kristovu spasitelskou moc mu umožnila, aby řekl: „*Nyní je pro mne připraven vavříň spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.*“ Sdílíme tedy onu nádhernou naději, která apoštola posilovala i v nejstrašlivějším utrpení.

Jedním z nejsilnějších instinktů, které člověk má, je pud sebezáchovy; o co těžší je jej přemoci, když člověk umírá na kříži, pomalou a bolestivou smrtí. Pán prosil svého Otce, aby od něj odňal jeho kalich, avšak zároveň pravil, „*tvá vůle se staň.*“ Když lámeme chléb a pijeme víno na památku Pánovy smrti ukřižováním, při níž byl rovněž „*na očích celému světu*“, uvědomujeme si, že i on byl člověkem jako jsme my. List Židům to podává takto:

„*Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky*“ (**Židům 2:17-18**).

Jako všem Božím dětem je i nám pomoc k dispozici, pokud o ni požádáme. „*Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas*“ (**Židům 4:16**).